

i Enkeltcelle er en Forbedring af Straffemaader, en Velgjerning imod Forbryderne, indført i den Hensigt at beskytte dem mod yderligere sædelig Fordærvelse og engang at kunne tilbagegive dem til Samsundet; men har Afsondringsstyret dette Fortrin, bør det ogsaa snarest muligt komme de qvindelige Forbrydere tilgode. Ligesom Loven af 30te November 1857 allerede for Mandsfangernes Vedkommende indeholder en saadan Bestemmelse, saaledes kan Fleertallet heller ikke erkende, at der i Udøvelsen af den Administration saaledes givne Myndighed ligger en Forandring af den Forbryderen af Domstolene idømte Straf. De Straffe, imellem hvilke Justitsministeriet har at træffe Valget, kunne efter dets Skjøn ikke ansees for to forskjellige Straffearter, men kun for to til hinanden svarende Udtryk for een og samme Straf; — og de Betingelser, der i det enkelte Tilfælde afgjøre Valget i den ene eller anden Retning, ere vel stundom saadanne (Forbrydelsens Bestaafenhed, Forbryderens Alder, den Omstændighed, om han tidligere har været straffet osv.), for hvilke der kunne opstilles almindelige Regler af Loven, naar denne først er tilstede, — men stundom ogsaa saadanne (Forbryderens legemlige og aandelige Tilstand, den enkelte Forbryders Farlighed for Medfangerne osv.), som kun Administrationen vil være istand til tilfulde at bedømme. At der herved skulde gives Administrationen Myndighed til at øve Vilkaarlighed imod Forbryderen, kan Fleertallet ikke indrømme; det troer tværtimod, at der ved den nævnte Bestemmelse i Loven paa den hensigtsmæssigste og bedste Maade værges om den enkelte Forbryders og Medfangernes Liv og Ret.

Udvalgets Mindretal (Klein) har derimod ikke kunnet overbevise sig om, at det er stemmende med Retfærdighedens Grundsætninger, imod de Paagjældendes Duffe at lade den dem i Medfør af Loven idømte Straf af Forbedringshuusarbejde ved administrativ Bestemmelse forandre til en væsentlig forskjellig Straffearter, om den end kaldes med det samme Navn, ligesaa lidt som at give Bestemmelsen i § 1 tilbage-

virkende Kraft med Hensyn til Straffen for de Forbrydelser, der allerede maatte være begaaede forinden den nye Lovs Kundgjørelse. Mindretallet foreslaaer derfor (jvfr. „2“ og „3“) to Endringer i denne Retning i Udskafets §§ 1 og 2.

Mindretallet er dog ikke uvilligt til, som et foreløbigt Forsøg, hjemlet ved de særegne Forhold, under hvilke vor Lovgivning befinder sig, midlertidig at give Justitsministeriet ovennævnte Bestemmelsesret som en extraordinær Myndighed; — og da Fleertallet er enigt med Mindretallet i at betragte Loven som betegnende en Overgangstilstand, der vil blive afsluttet ved Udførelsen af den nye Straffelovbog, er hele Udvalget kommet overeens om den under „1“ foreslaaede Tilføining i Lovudskafets § 1, hvorved Lovens Varighed indskrænkes til et Tidsrum af fem Aar.

Endelig foreslaaer Udvalget (jvfr. „1“) i Udskafets § 1 at ubelade Ordene: „i 6 Aar eller kortere Tid“, som mindre correcte, forsaavidt det heraf kunde synes — hvad der efter Loven af 3die Marts 1860 ikke mere er Tilfældet — at Forbrydere kunne henbømmes til Forbedringshuusarbejde for et større Aaremaal end 6 Aar.

Der foreligger saaledes følgende Endringsforslag:

1) Forslag af hele Udvalget til § 1:

Begyndelsen af Paragraphen affattes saaledes, at Ordene: „De Forbrydere . . . ubstaae Straffen“ udgaae, og istedetfor sættes:

„For et Tidsrum af 5 Aar skal Justitsministeriet være bemyndiget til at bestemme, hvorvidt Forbrydere af Qvindeskjønnet, der hedsættes til Forbedringshuusarbejde, skulde ubstaae Straffen“.

2) Forslag af Udvalgets Mindretal